

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **Bytový dům Sochorova s. r. o.**, IČO: 273 06 330,
sídlem Všehrdy 59, 430 01 Všehrdy,
zastoupena JUDr. Tomášem Kindlem, advokátem,
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2019, č. j. CPR-42650-2/ČJ-2019-930310-258,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 12. 2019, č. j. CPR-42650-2/ČJ-2019-930310-258, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 9. 2019, č. j. KRPU-88679-21/PŘ-2019-040026. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 157 odst. 4 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že v období od 1. 9. 2018 do 22. 5. 2019 neoznámila policii ubytování 16 cizinců, čímž nesplnila povinnost podle § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 102

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 1 téhož zákona, a současně nesplnila povinnost podle § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť na žádost správního orgánu I. stupně ze dne 10. 5. 2019 nepředložila domovní knihu ke kontrole s odůvodněním, že domovní knihu nevede.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že je vlastníkem bytového domu a v bytech kromě dalších osob bydlí i příslušníci cizích států a jejich nájemní smlouvy, jejichž předmětem je nájem bytu, jsou uzavřeny na dobu neurčitou. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že je ubytovatelem ve smyslu zákona o pobytu cizinců a tedy osobou poskytující ubytovací služby a je tak provozovatelem ubytovacího zařízení a musí tak plnit povinnosti ubytovatele. Dále žalobkyně uvedla, že zákon o pobytu cizinců ve svém § 99 odst. 1 obsahuje definici ubytovatele jako osoby poskytující ubytování za úhradu a dle odstavce 2 pak může jít i o právní vztah založený nájemní smlouvou a z toho žalovaná dovodila, že žalobkyně je ubytovatelem. Dle žalobkyně s takovým závěrem nepočítá ani důvodová zpráva k zákonu o pobytu cizinců. Žalobkyně namítla, že existuje rozdíl mezi uspokojováním potřeby ubytování a potřeby bydlení a v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 2666/2017 a sp. zn. 26 Cdo 527/2019. Závěrem žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru ten kdo spravuje svůj vlastní majetek tím, že pronajímá byty za účelem uspokojení potřeby bydlení, není osobou poskytující ubytovací služby, a není tedy ani ubytovatelem dle § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nelze přehlédnout, že poskytování ubytovacích služeb je podnikáním, neboť je živností.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná spolu s předložením správního spisu soudu poskytla i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitce žalobkyně týkající se rozlišování přechodnosti a trvalosti ubytování uvedla, že § 99 zákona o pobytu cizinců stanoví, kdo je pro účely tohoto zákona ubytovatelem a žalovaná je toho názoru, že zákon stanoví podmínky poskytování ubytování cizincům i jejich povinnosti jakož i povinnosti dalším osobám a všem ubytovatelům bez rozdílu vymezení, v jakých ubytovacích zařízeních nebo objektech a stavbách ubytování poskytují a v jakém rozsahu činnosti, jestliže ubytování poskytují více než 5 cizincům. Podotkla, že nepochybně, že činnost žalobkyně spočívá v pronájmu nemovitých věcí a pokud poskytuje ubytování za úhradu, přičemž podle zákona o pobytu cizinců se ubytováním rozumí i vztah založený nájemní smlouvou, tak je žalobkyně pro účely tohoto zákona ubytovatelem. Doplnila, že zákon o pobytu cizinců nerozlišuje, zda se má povinnost podle § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců plněná podle § 102 odst. 3 téhož zákona vztahovat na ubytovatele podle toho, v jakém ubytovacím zařízení je ubytování poskytováno. Povinnosti ubytovatelů se tak v obecné rovině vztahují na všechny ubytovatele, kteří poskytují ubytování cizincům podle podmínek § 99 zákona o pobytu cizinců, a zákon nijak nerozlišuje, zda se jedná o uspokojení trvalé potřeby bydlení nebo jde o bydlení přechodné.

Replika žalobkyně

4. Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že výklad žalované ohledně toho, že žalobkyně je ubytovatelem, neboť mezi ní a cizinci byla uzavřena nájemní smlouva, odporuje smyslu zákona a logickému výkladu právních norem. Opětovně odkázala na judikaturu týkající se rozdílu mezi ubytováním a bydlením, jenž spočívá v časovém rozsahu a obsahu takového právního vztahu. Žalovaná dále uvedla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předmětné nájemní smlouvy nebyly sjednány za účelem dočasného ubytování, ale k zajištění bytových potřeb.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasily.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 25. 3. 2019 byla Policií České republiky, odborem cizinecké policie, oddělením pobytových kontrol v Ústí nad Labem provedena kontrola ubytovacího zařízení na adrese Antonína Sochora 1516/2, 430 01 Teplice, které provozuje společnost Bytový dům Sochorova s. r. o. Z dostupných správních evidencí bylo zjištěno, že na uvedené adrese je ubytováno větší množství cizinců s tím, že v kontrolovaném období od 1. 9. 2018 do 22. 5. 2019 bylo žalobkyni na uvedené adrese poskytnuto ubytování celkem 16 cizincům. Z důvodu toho, že žalobkyně sídlí na jiné adrese a domovní kniha nebyla v ubytovacím zařízení k dispozici, vyzval správní orgán I. stupně žádostí ze dne 10. 5. 2019, č. j. KRPU-88679-2/ČJ-2019-040026, žalobkyni k předložení domovní knihy. K této žádosti zaslala žalobkyně dne 14. 5. 2019 vyjádření, ve kterém uvedla, že není ubytovacím zařízením a žádnou domovní knihu nemá. Následně dne 23. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobkyni vinou ze spáchání přestupku podle § 157 odst. 4 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobkyně dopustila tím, že neoznámila policii ubytování cizinců do 3 pracovních dnů po jejich ubytování v období od 1. 9. 2018 do 22. 5. 2019, čímž porušila povinnost podle § 100 písm. c) v návaznosti na § 102 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy nebylo oznámeno ubytování 16 cizinců, a povinnost dle § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nevedla domovní knihu a na žádost policie ji nepředložila. Za to byla žalobkyni udělena pokuta dle § 157 odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve výši 3 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně dne 3. 6. 2019 odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu a bylo pokračováno v řízení o přestupku žalobkyně.
9. Dne 28. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPU-88679-11/PŘ-2019-040026, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 157 odst. 4 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustila tím, že neoznámila policii ubytování cizinců do 3 pracovních dnů po jejich ubytování v období od 1. 9. 2018 do 22. 5. 2019, čímž porušila povinnost podle § 100 písm. c) v návaznosti na § 102 odst. 1 zákona o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců, kdy nebylo oznámeno ubytování 16 cizinců, a povinnost dle § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nevedla domovní knihu a na žádost policie ji nepředložila. Za to byla žalobkyni opětovně udělena pokuta dle § 156 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve výši 3 000 Kč a dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 30. 6. 2019 blanketní odvolání, které doplnila dne 22. 7. 2019. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019, č. j. CPR-28704-2/PŘ-2019-930310-258, jenž bylo opraveno rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2019, č. j. CPR-28704-4/ČJ-2019-930310-258 tak, že se napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ruší a věc se vrací k novému projednání. Následně dne 30. 9. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPU-88679-21/PŘ-2019-040026, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustila tím, že neoznámila policii ubytování cizinců do 3 pracovních dnů po jejich ubytování v období od 1. 9. 2018 do 22. 5. 2019, čímž porušila povinnost podle § 100 písm. c) v návaznosti na § 102 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy nebylo oznámeno ubytování 16 cizinců, a povinnost dle § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nevedla domovní knihu a na žádost policie ji nepředložila. Za což byla žalobkyni udělena pokuta dle § 157 odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve výši 3 000 Kč a dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 20. 10. 2019 blanketní odvolání, které doplnila dne 30. 10. 2019. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím.

10. Dle § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se ubytovatelem pro účely tohoto zákona rozumí každý, kdo poskytuje ubytování za úhradu nebo ubytovává více než 5 cizinců, s výjimkou případu, kdy lze ubytované cizince a ubytovatele považovat za osoby blízké.
11. Dle § 99 odst. 2 písm. zákona o pobytu cizinců se ubytováním pro účely tohoto zákona rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem.
12. Dle § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců je ubytovatel povinen oznámit policii ubytování cizince (§ 102).
13. Dle § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců je ubytovatel povinen vést domovní knihu a na požádání policie ji předložit ke kontrole; při zahájení kontroly je povinen předložit domovní knihu obsahující údaje k cizincům ubytovaným v té době.
14. Dle § 102 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je ubytovatel povinen oznámit ubytování cizince do 3 pracovních dnů po jeho ubytování; oznámení činí útvaru policie.
15. Dle § 102 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jde-li o ubytovatele, který má ubytování jako předmět podnikatelské činnosti, oznamuje ubytování prostřednictvím dálkového přístupu uvedeného v odstavci 2 písm. c), je-li takový přístup zřízen a funkční.
16. Dle § 157 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako ubytovatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 100 zákona o pobytu cizinců.
17. Soud se zabýval stěžejní otázkou tohoto soudního řízení, kterou byla skutečnost, zda je žalobkyně ubytovatelem dle zákona o pobytu cizinců. Definičním znakem ubytovatele dle § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je poskytování ubytování za úhradu nebo ubytování více než 5 cizinců, přičemž pro účely zákona o pobytu cizinců se ubytováním dle § 99 odst. 2 tohoto zákona rozumí i vztah založený nájemní smlouvou. Ze správního spisu vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobkyně v rozhodném období uzavřela nájemní smlouvy nejméně se šesti cizinci a mezi účastníky není tato skutečnost ani sporná.

18. Soud zdůrazňuje, že je nezbytné přistupovat k výkladu pojmu ubytovatel s přihlédnutím ke smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců v § 99 odst. 2 vytváří vlastní definici pojmu „ubytování“, který je zcela nezávislý na úpravě občanskoprávních předpisů. Soud tak akcentuje, že je třeba odlišovat ubytování definované v zákoně o pobytu cizinců jako veřejnoprávním předpisu a ubytovací služby dle občanskoprávních předpisů jako pojmu soukromého práva. Je třeba si totiž uvědomit, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování veřejného práva (a naopak). Mezi ubytování zákon o pobytu cizinců přitom řadí i vztah založený nájemní smlouvou. Ve smyslu daného zákona je pak třeba za ubytovatele považovat i vlastníka bytových jednotek, který pronajímá bytové jednotky více než 5 cizincům. V projednávané věci není pochyb o tom, že žalobkyně byla ubytovatelem dle § 99 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pronajímala (na základě nájemních smluv) bytové jednotky více než 5 cizincům. Žalobkyně toto ani nepopírá. Na základě výše uvedených skutečností proto dospěl soud k závěru, že žalobkyně naplňuje definiční znaky ubytovatele ve smyslu § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v rozhodném období uzavřela nájemní smlouvy, jejichž předmětem byl nájem bytových jednotek, s více než pěti cizinci.
19. K odkazům na rozsudky Nejvyššího soudu zdejší soud uvádí, že ty nejsou pro posouzení dané věci nijak relevantní, neboť pojednávají o znacích smlouvy o ubytování dle občanskoprávních předpisů, nijak se však nedotýkají pojmu ubytování dle zákona o pobytu cizinců. K řešené věci tedy žalobkyní zmiňované rozsudky Nejvyššího soudu nemají žádný vztah.
20. K argumentaci žalobkyně důvodovou zprávou k zákonu o pobytu cizinců soud předně uvádí, že důvodová zpráva má jen podpůrný, orientační výkladový charakter a není nikterak závazná. Nadto soud poznamenává, že důvodová zpráva k § 99 zákona o pobytu cizinců uvádí, že *„[u]bytováním za úhradu se rozumí zejména hotelová zařízení, ubytovny, internáty, ale i případy povolených živností.“* Z použití slova „zejména“ v citovaném textu plyne, že uvedený výčet ubytovacích zařízení je výčtem demonstrativním, a není tak ani důvodovou zprávou vyloučeno, aby ubytováním dle zákona o pobytu cizinců bylo poskytování ubytování i v bytových jednotkách na základě nájemních smluv.
21. Pro posouzení jednání žalobkyně také není významné, zda je žalobkyně ubytovatelkou a zda v tomto oboru podniká, neboť plnění povinnosti dle § 100 písm. c) zákona o pobytu cizinců podléhá právnická osoba, jež poskytuje ubytování. To vyplývá nejen z § 157 odst. 4 písm. a) a § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale o statně i z § 102 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který stanoví zvláštní způsob oznamovací povinnosti jen pro ty ubytovatele, kteří mají ubytování jako předmět jejich činnosti. Kontrola pobytového režimu cizinců ze strany Policie České republiky tedy na základě účelu, který sleduje, není zaměřena vůči žalobkyni a tomu, jakou povahu mají jí poskytované ubytovací služby, ale pro tuto kontrolu je relevantní, že u žalobkyně jsou cizinci ubytováni a předmětem dozoru je jejich pobytový režim, a prostřednictvím zákonné oznamovací povinnosti ubytovatelů je ze strany Policie České republiky kontrola pobytového režimu cizinců uskutečňována. Soud tedy nijak nezpochybňuje skutečnost, že žalobkyně není osobou poskytující ubytovací služby a není ani podnikatelem v oboru ubytovacích služeb. Nicméně, jak je výše popsáno, to pro posuzovanou věc není významné, neboť z hlediska zákona o pobytu cizinců je podstatné pouze to, zda žalobkyně jako právnická osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rozhodném období pronajímala bytové jednotky v jejím vlastnictví více než pět cizincům, a to bez ohledu na to, že žalobkyně neposkytuje ubytovací služby na základě smlouvy o ubytování a v tomto oboru ani nepodniká. Námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

22. Soud uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaná dospěli ke správnému závěru, že žalobkyně je ubytovatelem ve smyslu § 99 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z čehož jí také plynou i povinnosti ubytovatele dle § 100 písm. c) a f) zákona o pobytu cizinců.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadovala, a proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. května 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)